SODBA SODIŠČA (veliki senat)
z dne 12. aprila 2005*

V zadevi C-265/03,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, naslovljen na Sodišče z odločbo Audiencia Nacional (Španija) z dne 9. maja 2003, ki je na Sodišče prispela 17. junija 2003, v postopku

Igor Simutenkov

proti

Ministerio de Educación y Cultura,

Real Federación Española de Fútbol,

* Jezik postopka: španščina.

SODIŠČE (veliki senat),

v sestavi V. Skouris, predsednik, P. Jann, C. W. A. Timmermans in A. Rosas, predsedniki senatov, C. Gulmann, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, J. Makarczyk, P. Kūris, M. Ilešič (poročevalec), U. Lõhmus, E. Levits in A. Ó Caoimh, sodniki,

generalna pravobranilka: C. Stix-Hackl,
sodni tajnik: R. Grass,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za I. Simutenkova M. Álvarez de la Rosa, odvetnik, in F. Toledo Hontiyuelo, procuradora,

— za Real Federación Española de Fútbol J. Fraile Quinzaños, odvetnik, in J. Villasante García, procurador,

— za špansko vlado E. Braquehais Conesa, zastopnik,

— za Komisijo Evropskih skupnosti F. Hoffmeister, D. Martin in I. Martínez del Peral, zastopniki,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 11. januarja 2005

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 23(1) Sporazuma o partnerstvu in sodelovanju med Evropskimi skupnostmi in njihovimi državami članicami na eni strani in Rusko federacijo na drugi, podpisanega na Krfu 24. junija 1994 in v imenu Skupnosti sklenjenega s Sklepom Sveta in Komisije 97/800/ESPJ, ES, Euratom z dne 30. oktobra 1997 (UL L 327, str. 1, v nadaljevanju: sporazum o partnerstvu Skupnosti-Rusija).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med I. Simutenkovom in Ministerio de Educación y Cultura (ministrstvo za izobraževanje in kulturo) in Real Federación Española de Fútbol (španska nogometna zveza, v nadaljevanju: RFEF) glede športne ureditve, ki omejuje število igralcev iz tretjih držav, ki lahko nastopajo na državnih tekmovanjih.

Pravni okvir

3 Sporazum o partnerstvu Skupnosti-Rusija je začel veljati 1. decembra 1997. Člen 23(1) iz oddelka IV tega sporazuma z naslovom „Določbe o pogojih poslovanja in naložbah" v okviru poglavja I, ki ima naslov „Pogoji za zaposlitev", določa:

„Ob upoštevanju zakonov, pogojev in postopkov, ki se uporabljajo v državah članicah, Skupnost in njene države članice zagotovijo, da državljani Rusije, ki so zakonito zaposleni na ozemlju države članice, niso diskriminirani zaradi svojega državljanstva v primerjavi z državljani države članice glede pogojev za delo, plačila za opravljeno delo ali odpuščanja."

4 Člen 27 sporazuma o partnerstvu Skupnosti-Rusija določa:

„Svet za sodelovanje pripravi priporočila za izvajanje členov 23 in 26 tega sporazuma."

5 Člen 48 sporazuma o partnerstvu Skupnosti-Rusija, iz istega oddelka IV, določa:

„Za izvajanje tega oddelka določbe sporazuma ne preprečujejo, da bi pogodbenici uporabljali svoje zakone ali druge predpise v zvezi z vstopom fizičnih oseb in

bivanjem v njej, zaposlitvijo, pogoji za delo, ustanavljanjem podjetij s strani fizičnih oseb in opravljanjem storitev, pod pogojem, da jih pogodbenici ne uporabljata tako, da bi z uporabo izničili ali omejili koristi, ki za vsako pogodbenico izhajajo iz posamezne določbe tega sporazuma. [...]"

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

6 I. Simutenkov je ruski državljan, ki je v času nastanka dejstev spora o glavni stvari prebival v Španiji, kjer je imel dovoljenje za prebivanje in delovno dovoljenje. Ker je bil na podlagi pogodbe o zaposlitvi, sklenjene s klubom Deportivo Tenerife, zaposlen kot poklicni igralec nogometa, je imel licenco zveze za igralca, ki ni državljan Skupnosti.

7 Januarja 2001 je I. Simutenkov prek omenjenega kluba pri RFEF vložil zahtevo, naj ta licenco, ki jo je imel, nadomesti z licenco, kakršno jo imajo igralci iz Skupnosti. Pri utemeljitvi svoje zahteve se je skliceval na sporazum o partnerstvu Skupnosti-Rusija.

8 Z odločbo z dne 19. januarja 2001 je RFEF to zahtevo ob uporabi svojih splošnih pravil in sporazuma, ki ga je 28. maja 1999 sklenila z nacionalno poklicno nogometno ligo (v nadaljevanju: sporazum z dne 28. maja 1999), zavrnila.

9 V skladu s členom 129 splošnih pravil RFEF je licenca za poklicnega nogometaša dokument, ki ga izda ta zveza in ki dovoljuje igranje tega športa kot igralcu, ki je član te zveze, in nastopanje na uradnih tekmah in tekmovanjih kot igralcu določenega moštva.

10 Člen 173 istih splošnih pravil določa:

„Ob upoštevanju izjem, ki jih ta pravila določajo, je splošni pogoj za registracijo in izdajo licence za poklicnega igralca, ki jo morajo izpolniti nogometni igralci, ta, da imajo špansko državljanstvo ali državljanstvo katere druge države članice Evropske unije ali države Evropskega gospodarskega prostora."

11 Člen 176 omenjenih splošnih pravil določa:

„1. Klubi, ki so prijavljeni na uradna poklicna tekmovanja na državni ravni, lahko registrirajo toliko tujih igralcev, ki niso državljani Skupnosti, kot to določajo dogovori med RFEF, nacionalno poklicno nogometno ligo in združenjem španskih nogometašev, s katerimi je tudi določeno, koliko nogometnih igralcev iz te kategorije je lahko hkrati udeleženih na tekmi.

[...]"

12 V skladu s sporazumom z dne 28. maja 1999 je število igralcev, ki niso državljani držav članic in lahko hkrati nastopajo v prvi ligi, omejeno na tri za tekmovalne sezone 2000/2001 do 2004/2005 in, kar zadeva drugo ligo, na tri za tekmovalni sezoni 2000/2001 in 2001/2002 in na dva za tri naslednje tekmovalne sezone.

13 Ob tem, da je I. Simutenkov presodil, da je razlikovanje med državljani države članice Evropske unije ali Evropskega gospodarskega prostora (v nadaljevanju: EGP) in državljani tretjih držav, ki se izvaja na podlagi te ureditve, kar zadeva ruske igralce, nezdružljivo s členom 23(1) sporazuma o partnerstvu Skupnosti-Rusija in da ta ureditev omejuje opravljanje njegovega poklica, je pri Juzgado Central de lo Contencioso Administrativo vložil tožbo zoper odločbo z dne 19. januarja 2001, s katero je bila zavrnjena njegova zahteva za novo licenco.

14 Ker je bila omenjena tožba s sodbo z dne 22. oktobra 2002 zavrnjena, je I. Simutenkov zoper to sodbo vložil pritožbo pri Audiencia Nacional, ki je prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali člen 23 sporazuma o partnerstvu [Skupnosti-Rusija] nasprotuje temu, da športna zveza za poklicnega športnika, ki je ruski državljan in ki je zakonito zaposlen pri španskem nogometnem klubu, kot je ta iz tožbe v postopku v glavni stvari, uporabi pravilo, v skladu s katerim lahko klubi na tekmovanja, organizirana na državni ravni, uvrstijo le omejeno število igralcev iz tretjih držav, ki niso pogodbenice sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru?“

Vprašanje za predhodno odločanje

15 Z vprašanjem predložitveno sodišče sprašuje, ali je treba člen 23(1) sporazuma o partnerstvu Skupnosti-Rusija razlagati tako, da nasprotuje temu, da se za poklicnega športnika z ruskim državljanstvom, ki je zakonito zaposlen pri klubu s sedežem v državi članici, uporabi pravilo športne zveze iz iste države članice, v skladu s katerim lahko klubi na tekmovanja, organizirana na državni ravni, uvrstijo le omejeno število igralcev iz tretjih držav, ki niso pogodbenice sporazuma EGP.

16 I. Simutenkov in Komisija Evropskih skupnosti menita, da člen 23(1) sporazuma o partnerstvu Skupnosti-Rusija nasprotuje pravilu, kot je pravilo, določeno s sporazumom z dne 28. maja 1999.

17 V nasprotju s tem pa se RFEF v utemeljitev svojega stališča, sklicuje na dikcijo „ob upoštevanju zakonov, pogojev in postopkov, ki se uporabljajo v državah članicah" z začetka omenjenega člena 23(1). Iz tega pridržka sklepa, da je treba pristojnost za izdajo licenc igralcem nogometa, ki ji jo podeljuje zakon, kot tudi športno ureditev, ki jo je sprejela, glede na načelo prepovedi diskriminacije, določeno z isto določbo, uporabljati prednostno. Ravno tako meni, da spada izdaja licenc skupaj s pripadajočimi pravili v okvir organizacije tekmovanj in ne zadeva pogojev za delo.

18 Španska vlada se pridružuje stališčem RFEF in zlasti zatrjuje, da licenca zveze, v skladu z nacionalno ureditvijo in sodno prakso, ki to razlaga, ni pogoj za delo, ampak upravno dovoljenje, s katerim je dovoljena udeležba na športnih tekmovanjih.

19 Da bi lahko koristno odgovorili na predloženo vprašanje, je treba najprej presoditi, ali se lahko posameznik na člen 23(1) sporazuma o partnerstvu Skupnosti-Rusija sklicuje pred sodišči države članice, in na drugem mestu, v primeru pritrdilnega odgovora, ugotoviti obseg načela prepovedi diskriminacije, ki ga določa ta določba.

Neposredni učinek člena 23(1) sporazuma o partnerstvu Skupnosti-Rusija

20 Poudariti je treba, da mora Sodišče zato, ker vprašanje učinka določb sporazuma o partnerstvu Skupnosti-Rusija v pravnem redu pogodbenic sporazuma (v nadaljevanju: pogodbenice) s tem sporazumom ni bilo urejeno, tega obravnavati na enaki podlagi kot vsako vprašanje glede razlage, ki zadeva uporabo sporazumov v Skupnosti (sodba z dne 23. novembra 1999 v zadevi Portugalska proti Svetu, C-149/96, Recueil, str. I-8395, točka 34).

21 Glede tega je treba opozoriti, da je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso določbo sporazuma, ki ga skupnosti skleneta s tretjimi državami, šteti za neposredno uporabno, če glede na njeno besedilo kot tudi predmet in vrsto sporazuma vsebuje jasno in nedvoumno obveznost, katere izpolnitev ali učinki niso odvisni od sprejetja nadaljnjega predpisa (sodbi z dne 27. septembra 2001 v zadevi Gloszczuk, C-63/99,

Recueil, str. I-6369, točka 30, in z dne 8. maja 2003 v zadevi Wählergruppe Gemeinsam, C-171/01, Recueil, str. I-4301, točka 54).

22 Iz besedila člena 23(1) sporazuma o partnerstvu Skupnosti-Rusija izhaja, da ta določba z jasnimi, nedvoumnimi in nepogojnimi izrazi vsaki državi članici prepoveduje diskriminatorno obravnavanje ruskih delavcev na podlagi njihovega državljanstva v primerjavi z državljani omenjene države, in sicer glede pogojev za delo, plačila za opravljeno delo ali odpuščanja. Ta določba koristi delavcem, ki imajo rusko državljanstvo in so zakonito zaposleni na ozemlju države članice.

23 Tako pravilo enakega obravnavanja nalaga obveznost točno določenega rezultata in se nanjo pred nacionalnim sodiščem vsebinsko lahko sklicuje oseba, ki zahteva sodno varstvo zato, da od tega zahteva, naj odstopi od diskriminatornih določb, ne da bi bilo za to potrebno sprejetje dodatnega izvršilnega ukrepa (sodba z dne 29. januarja 2002 v zadevi Pokrzeptowicz-Meyer, C-162/00, Recueil, str. I-1049, točka 22, in zgoraj navedena sodba Wählergruppe Gemeinsam, točka 58).

24 Ta razlaga ni vprašljiva zaradi dikcije „ob upoštevanju zakonov, pogojev in postopkov, ki se uporabljajo v državah članicah" iz začetka člena 23(1) sporazuma o partnerstvu Skupnosti-Rusija niti zaradi člena 48 tega sporazuma. Teh določb ne bi bilo mogoče razlagati tako, da državam članicam dovoljujejo, da po prostem preudarku omejijo uporabo načela prepovedi diskriminacije, saj bi ob taki razlagi ta določba izgubila pomen in tako ne bi imela nikakršnega praktičnega učinka (zgoraj navedena sodba Pokrzeptowicz-Meyer, točki 23 in 24, in sodba z dne 8. maja 2003 v zadevi Deutscher Handballbund, C-438/00, Recueil, str. I-4135, točka 29).

25 Tudi člen 27 sporazuma o partnerstvu Skupnosti-Rusija ne nasprotuje neposrednemu učinku člena 23(1) tega sporazuma. Okoliščina, da ta člen 27 predvideva, da se člen 23 uveljavi na podlagi priporočil Sveta za sodelovanje, uporabnosti slednje določbe v zvezi z njeno izvršitvijo ali učinki ne pogojuje s sprejetjem nadaljnjega predpisa. Vloga, ki jo omenjeni člen 27 namenja temu svetu, je, da se lažje spoštuje prepoved diskriminacije in je ni mogoče šteti za tako, da omejuje takojšnjo uporabo tega člena (glej v tem smislu sodbi z dne 31. januarja 1991 v zadevi Kziber, C-18/90, Recueil, str. I-199, točka 19, in z dne 4. maja 1999 v zadevi Sürül, C-262/96, Recueil, str. I-2685, točka 66).

26 Poleg tega ugotovitev, da ima načelo prepovedi diskriminacije, določeno v členu 23(1) sporazuma o partnerstvu Skupnosti-Rusija, neposredni učinek, ni v nasprotju s predmetom in vrsto tega sporazuma.

27 V skladu s členom 1 omenjenega sporazuma je njegov cilj vzpostavitev partnerstva med pogodbenicami, katerega namen je zlasti spodbujanje razvoja tesnih političnih odnosov med temi pogodbenicami, trgovine in skladnih gospodarskih odnosov med njimi, političnih in ekonomskih svoboščin kot tudi udejanjenje postopnega združevanja med Rusko federacijo in širšim območjem sodelovanja v Evropi.

28 Okoliščina, da se je omenjeni sporazum tako omejil na vzpostavitev partnerstva med pogodbenicami, ne da bi predvidel pridružitev ali prihodnji pristop Ruske federacije k Skupnostma, ni take narave, da bi preprečevala neposredni učinek njegovih posameznih določb. Iz sodne prakse Sodišča izhaja, da lahko, kadar sporazum vzpostavlja sodelovanje med pogodbenicami, njegove posamezne določbe pod pogoji, ki so ponovno povzeti v točki 21 te sodbe, neposredno urejajo pravni položaj

posameznikov (glej zgoraj navedeno sodbo Kziber, točka 21, in sodbi z dne 15. januarja 1998 v zadevi Babahenini, C-113/97, Recueil, str. I-183, točka 17, in z dne 16. junija 1998 v zadevi Racke, C-162/96, Recueil, str. I-3655, točke od 34 do 36).

29 Ob upoštevanju vsega zgoraj navedenega je treba ugotoviti, da ima člen 23(1) sporazuma o partnerstvu Skupnosti-Rusija neposredni učinek, zaradi česar imajo osebe, ki zahtevajo sodno varstvo in za katere se uporablja, pravico, da se nanj sklicujejo pred sodišči držav članic.

Obseg načela prepovedi diskriminacije, določenega v členu 23(1) sporazuma o partnerstvu Skupnosti-Rusija

30 Vprašanje, ki ga je zastavilo predložitveno sodišče, je analogno vprašanju, ki je bilo Sodišču predloženo v zadevi, na podlagi katere je bila izdana zgoraj navedena sodba Deutscher Handballbund. V tej sodbi je Sodišče razsodilo, da je treba člen 38(1) (alinea 1) Evropskega sporazuma o pridružitvi med Republiko Slovaško na eni strani in Evropskimi skupnostmi in njihovimi državami članicami, ki delujejo v okviru Evropske unije, na drugi strani, podpisanega v Luxembourgu 4. oktobra 1993 in v imenu Skupnosti sklenjenega s Sklepom Sveta in Komisije 94/909/ESPJ, EGS, Euratom z dne 19. decembra 1994 (UL L 359, str. 1, v nadaljevanju: pridružitveni sporazum Skupnosti-Slovaška), razlagati tako, da nasprotuje temu, da se za poklicnega športnika s slovaškim državljanstvom, ki je zakonito zaposlen pri klubu s sedežem v državi članici, uporabi pravilo športne zveze iz iste države članice, v skladu s katerim lahko klubi na ligaške ali pokalne tekme uvrstijo samo omejeno število igralcev iz tretjih držav, ki niso pogodbenice Sporazuma EGP.

31 Člen 38(1)(alinea 1) je določal:

„Ob upoštevanju pogojev in načinov, ki veljajo v vsaki državi članici [...] slovaški državljani, ki so zakonito zaposleni na ozemlju države članice, zaradi svojega državljanstva ne smejo biti diskriminirani v primerjavi z državljani omenjene države članice glede pogojev za delo, plačila za opravljeno delo ali odpuščanja."

32 Sodišče je zlasti odločilo, da se je pravilo, ki omejuje število poklicnih nogometašev, državljanov zadevne tretje države, ki lahko nastopajo na državnih tekmovanjih, nanašalo na pogoje za delo v smislu člena 38(1)(alinea 1) pridružitvenega sporazuma Skupnosti-Slovaška, če je ta omejitev neposredno vplivala na udeležbo slovaškega poklicnega igralca, ki je zakonito že zaposlen v državi članici gostiteljici, na srečanjih tega tekmovanja (zgoraj navedena sodba Deutscher Handballbund, točke od 44 do 46).

33 Sodišče je tudi ugotovilo, da je bilo mogoče razlago, ki jo je v svoji sodbi z dne 15. decembra 1995 v zadevi Bosman (C-415/93, Recueil, str. I-4921) sprejelo glede člena 48(2) Pogodbe ES (po spremembi postal člen 39(2) ES) in v skladu s katero prepoved diskriminacije na podlagi državljanstva velja za pravila športnih združenj, s katerimi so določeni pogoji za opravljanje dejavnosti zaposlenih poklicnih športnikov, in nasprotuje na državljanstvu temelječi omejitvi števila igralcev, ki jih je mogoče hkrati uvrstiti, uporabiti za člen 38(1)(alinea1) pridružitvenega sporazuma Skupnosti-Slovaška (zgoraj navedena sodba Deutscher Handballbund, točke od 31 do 37 in od 48 do 51).

34 Ugotoviti je treba, da je besedilo člena 23(1) sporazuma o partnerstvu Skupnosti-Rusija zelo blizu besedilu člena 38(1)(alinea 1) pridružitvenega sporazuma Skupnosti-Slovaška. Edina opazna sprememba v besedilu teh dveh določb je podana pri uporabi dikcije „Skupnost in njene države članice zagotovijo, da državljani Rusije [...] niso diskriminirani zaradi svojega državljanstva" na eni strani in „delavci s slovaškim državljanstvom zaradi svojega državljanstva ne smejo biti diskriminirani [...]" na drugi strani. Ob upoštevanju ugotovitev iz točk 22 in 23 te sodbe, v skladu s katerimi besedilo člena 23(1) sporazuma o partnerstvu Skupnosti-Rusija z jasnimi, nedvoumnimi in nepogojnimi izrazi podaja prepoved diskriminacije na podlagi državljanstva, pa prej navedeno redakcijsko odstopanje ne preprečuje uporabe razlage, ki jo je glede člena 23(1) sporazuma o partnerstvu Skupnosti-Rusija Sodišče sprejelo v zgoraj navedeni sodbi Deutscher Handballbund.

35 Gotovo je, da v nasprotju s pridružitvenim sporazumom Skupnosti-Slovaška sporazum o partnerstvu Skupnosti-Rusija nima cilja vzpostavitve pridružitvenega razmerja zaradi postopnega vključevanja zadevne tretje države v Evropske skupnosti, temveč je njegov cilj udejanjenje „postopnega združevanja med Rusko federacijo in širšim območjem sodelovanja v Evropi".

36 Vendar pa iz sobesedila ali namena omenjenega sporazuma o partnerstvu nikakor ne izhaja, da je ta sporazum nameraval prepovedi „[diskriminacije] zaradi svojega državljanstva v primerjavi z državljani države članice glede pogojev za delo [...]" dati pomen, ki je drugačen od običajnega pomena teh izrazov. Zato, tako kot je v podobnih okoliščinah v zgoraj navedenih sodbah Bosman in Deutscher Handballbund ugotovilo tudi Sodišče, člen 23(1) sporazuma o partnerstvu Skupnosti-Rusija tako kot člen 38(1)(alinea 1) pridružitvenega sporazuma Skupnosti-Slovaška v korist ruskih delavcev, zakonito zaposlenih na ozemlju države članice, ustanavlja pravico

do enakega obravnavanja glede pogojev za delo z enakim obsegom, kot je pravica, ki jo s podobnimi izrazi državljanom držav članic priznava Pogodba ES, ki nasprotuje omejitvi na podlagi državljanstva, kot je tista, ki je obravnavana v postopku v glavni stvari.

37 Poleg tega je Sodišče v omenjenih sodbah Bosman in Deutscher Handballbund odločilo, da se pravilo, kot je pravilo v postopku v glavni stvari, nanaša na pogoje za delo (zgoraj navedena sodba Deutscher Handballbund, točke od 44 do 46). Zato ni upoštevna okoliščina, da se člen 23(1) sporazuma o partnerstvu Skupnosti-Rusija uporablja samo glede pogojev za delo, plačilo za opravljeno delo ali odpuščanje in se torej ne razširja na pravila, ki zadevajo dostop do zaposlitve.

38 Dalje je treba ugotoviti, da omejitev na podlagi državljanstva ne zadeva posebnih srečanj med moštvi, ki zastopajo svojo državo, ampak se uporablja za uradna srečanja med klubi, zaradi česar zadeva jedro dejavnosti, ki jo opravljajo poklicni igralci. Tako kot je odločilo tudi Sodišče, te omejitve ni mogoče šteti za utemeljeno iz športnih razlogov (zgoraj navedeni sodbi Bosman, točke od 128 do 137, in Deutscher Handballbund, točke od 54 do 56).

39 Poleg tega v stališčih, ki so bila predložena Sodišču, ni bil predložen noben drug argument, ki lahko objektivno utemelji različno obravnavanje poklicnih igralcev, ki so državljani države članice ali države, ki je pogodbenica Sporazuma EGP, na eni strani, in poklicnih igralcev z ruskim državljanstvom na drugi strani.

40 Končno, kot je bilo ugotovljeno v točki 24 te sodbe, dikcije „ob upoštevanju zakonov, pogojev in postopkov, ki se uporabljajo v državah članicah" iz začetka člena 23(1) sporazuma o partnerstvu Skupnosti-Rusija in člena 48 istega sporazuma ne bi bilo mogoče razlagati tako, da državam članicam dovoljuje, da po prostem preudarku omejijo uporabo načela prepovedi diskriminacije, ki je določeno v prvi od teh dveh določb, saj bi ob taki razlagi ta določba izgubila svoj pomen in tako ne bi imela nikakršnega praktičnega učinka.

41 Na podlagi zgoraj navedenega je treba na zastavljeno vprašanje odgovoriti tako, da je treba člen 23(1) sporazuma o partnerstvu Skupnosti-Rusija razlagati tako, da nasprotuje temu, da se za poklicnega športnika z ruskim državljanstvom, ki je zakonito zaposlen pri klubu s sedežem v državi članici, uporabi pravilo športne zveze iz iste države, v skladu s katerim lahko klubi na tekmovanja, organizirana na državni ravni, uvrstijo le omejeno število igralcev iz tretjih držav, ki niso pogodbenice sporazuma EGP.

Stroški

42 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (veliki senat) razsodilo:

Člen 23(1) Sporazuma o partnerstvu in sodelovanju med Evropskimi skupnostmi in njihovimi državami članicami na eni strani in Rusko federacijo na drugi strani, podpisanega na Krfu 24. junija 1994 in v imenu Skupnosti sklenjenega s Sklepom Sveta in Komisije 97/800/ESPJ, ES, Euratom z dne 30. oktobra 1997, je treba razlagati tako, da nasprotuje temu, da se za poklicnega športnika z ruskim državljanstvom, ki je zakonito zaposlen pri klubu s sedežem v državi članici, uporabi pravilo športne zveze iz iste države, v skladu s katerim lahko klubi na tekmovanja, organizirana na državni ravni, uvrstijo le omejeno število igralcev iz tretjih držav, ki niso pogodbenice Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru.

Podpisi